

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 3/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Драгослав Димитријевић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Врховног касационог суда Р4 р 13/2020 од 30.12.2020. године, у седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Врховног касационог суда Р4 р 13/2020 од 30.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 р 13/2020 од 30.12.2020. године, ставом првим изреке одбијен је приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 2287/2020. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 17. истог Закона, нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности, а ни повреде из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се указује у жалби, јер побијано решење садржи разлоге о одлучним чињеницама које је суд имао у виду приликом доношења побијаног решења.

Према стању у списима, предлагач је 15.12.2020. године поднео Врховном касационом суду приговор ради убрзања поступка у предмету Рев2 2287/2020 са захтевом да се утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року. У у приговору је навео да је поступак започет тужбом која је поднета током 2008. године и да је одлука у том поступку од изузетног значаја за њега. Одлучујући о поднетом приговору Врховни касациони суд је без испитног поступка у смислу одредбе члана 8. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио о приговору, а у образложењу је наведено да је предмет Апелационог суда у Нишу Гж1 1150/2019 поводом изјављене ревизије, са предметом Основног суда у Лесковцу П1 238/2018 достављен Врховном касационом суду 10.09.2020. године и предат судији известиоцу 30.09.2020. године, а приговор ради убрзања поступка поднет је 15.12.2020. године.

Анализирајући дужину трајања поступка, Врховни касациони суд је оценио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев2 2287/2020, те да приговор није основан, будући да је од пријема предмета у овај суд до дана подношења приговора протекло нешто више од три месеца, односно два и по месеца од предаје предмета судији известиоцу, те да у том временском периоду објективно није постојала могућност да се одлучи о изјављеној ревизији, те да ће судија известилац који је задужен предметом у даљем поступку имати у виду и узети у обзир дужину трајања целокупног поступка, због чега је одбио приговор предлагача за заштиту права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од наведених материјално правних одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је овај суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице битне за одлуку у овој правној ствари и приликом доношења побијаног решења узео у обзир све околности овог случаја. Наиме, будући да је од пријема предмета у овај суд до дана подношења приговора протекло нешто више од три месеца, односно два и по месеца од предаје предмета судији известиоцу, а у ком временском периоду објективно није постојала могућност да се одлучи о изјављеној ревизији, као и да у досадашњем поступању овог суда, имајући у виду околности које су наведене у разложима побијаног решења, не указују на такве пропусте суда који би за последицу имали повреду права на суђење у разумном року, то је сходно наведеном правилан закључак суда да подносиоцу није повређено право на суђење у разумном року, имајући у виду дужину трајања поступка

у предмету Врховног касационог суда Рев2 2287/2020, па је имајући у виду наведено жалба предлагача неоснована.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у изреци.

Предлагачу нису досуђени трошкови поступка, применом члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП, у вези члана 30. ЗВП, јер у овом поступку није успео.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**